

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

3 Protokolant: sekr. sąd. Barbara Janiszewska-Górka

5 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

6 po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2023 r.

sprawy **M. M.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

7 od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 7 marca 2023 r., sygn. akt II K 450/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 502/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 7 marca 2023 r., sygn. akt II K 450/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	M. M.	<p>W sprawie karnej prowadzonej w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie pod sygn. III K 509/22, przeciwko M. M. o czyn z art. 286 § 1 kk, oskarżony na rozprawie złożył wyjaśnienia, w których tłumaczył przyczyny opóźnienia w wysłaniu obrazu do innego zamawiającego, powołując się na nadmiar pracy, niewyrabianie się z realizacją przyjętych zamówień na obrazy, nadmierny perfekcjonizm w malowaniu obrazów wydłużający realizację zleceń, a także problemy natury psychologicznej. Ponadto oskarżony zaprzeczał aby jego zachowanie cechowała zła wola i na tą okoliczność podnosił, że chcąc zrekompensować klientom wydłużony okres oczekiwania na zamówione</p>	<p>Protokół rozprawy z dnia 1 marca 2023 r. w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie</p>	k. 191-193

		obrazy, z własnej woli wykonywał dodatkowe prace wysyłając je jako gratisy, co także wpływało niekorzystnie na czas wykonania kolejnych obrazów.		
2.	M. M.	W dniu 6 kwietnia 2023 r. wygenerowane zostały dwa protokoły nadania przesyłek do pokrzywdzonej A. G. mające zawierać obrazy o tytułach (...) oraz (...) o wymiarach 100cmx70cm.	Protokoły nadania przesyłek	k. 189-190
3.	M. M.	Oskarżony w okresie następującym po inkryminowanym zdarzeniu wysłał do innych klientów gotowe obrazy.	Wydruki z systemu Furgonetka	k. 194-213
4.	M. M.	Jeden z klientów – M. M. (1) oświadczył pisemnie w dniu 23 marca 2022 r., że ostatecznie otrzymał zamówiony u oskarżonego obraz wraz z dwoma gratisowymi pracami jako zadośćuczynienie za zwłokę i w związku z tym nie czuje się pokrzywdzony.	Oświadczenie M. M. (1) z dnia 23 marca 2022 r.	k. 214

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Protokół rozprawy z dnia 1 marca 2023 r. w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy -Woli w Warszawie o sygn. III K 509/22, prowadzonej przeciwko M. M. oskarżonemu z art. 286 § 1 kk	Dokument ten został sporządzony przez uprawniony organ urzędowy i nie było powodów by podważać źródło jego pochodzenia. Niemniej jednak treść wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w tej, innej prowadzonej sprawie karnej o tego samego typu czyn zabroniony, nie dostarczyła żadnych podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, zwłaszcza w zakresie sprawstwa i zawinienia czynu przez oskarżonego. Także okoliczności, na jakie powoływał się M. M. w tamtym postępowaniu jako wytłumaczenie opóźnień w realizacji zamówień na obrazy nie miały znaczenia dla tej sprawy karnej. Należy bowiem mieć na względzie fakt, że pokrzywdzona A. G. zamówiła w dniu 11 maja 2020 r. gotowy już obraz wystawiony przez oskarżonego na portalu (...). Stąd tłumaczenie opóźnień w realizacji prac zamówionych przez innych klientów jest irrelewantne. Skoro bowiem obraz zatytułowany (...)

		<p>oferowany był przez oskarżonego jako gotowy do wysyłki, to okoliczności, na jakie powoływał się na rozprawie w dniu 1 marca 2023 r. przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie nie mogły mieć wpływu na proces wysyłki gotowego już obrazu do pokrzywdzonej A. G..</p>
2.	Protokoły nadania przesyłek	<p>Sąd Okręgowy nie widział powodów by podważać fakt wygenerowania przez oskarżonego w systemie Furgonetka etykiet dla dwóch przesyłek. Podkreślić jednak trzeba wyraźnie, że samo wygenerowanie etykiet nie jest jednoznaczne z wysłaniem paczek do adresata. Istnieje bowiem możliwość anulowania zamówienia na taką przesyłkę przed fizycznym nadaniem paczki. Mając na względzie, że oskarżony miał już w przeszłości zachowywać się w podobny sposób, tzn. generować etykiety do przesyłek skierowanych do pokrzywdzonej A. G., a następnie anulować te przesyłki, Sąd odwoławczy zlokalizował na stronie serwisu (...) przesyłki o numerach: (...) oraz (...), uzyskując informację, że pierwsza przesyłka z obrazem zamówionym przez pokrzywdzoną została anulowana bez nadania, zaś druga przesyłka zawierająca obraz gratisowy została wysłana, jednak odbiorca odmówił odebrania tej przesyłki. Konkludując, przedstawione przez obronę protokoły nadania przesyłek nie miały żadnego wpływu na przedmiotową sprawę. Ustalono bowiem, że obraz zamówiony przez pokrzywdzoną nie został ostatecznie jej wysłany. Nawet zaś gdyby oskarżony rzeczywiście wysłał ten obraz to także nie miałyby to wpływu na prawidłowość wydanego orzeczenia, gdyż wywiązanie się</p>

		ze zlecenia po upływie ponad 3 lat od dnia uiszczenia zapłaty za gotowy obraz i to już po wydaniu wyroku skazującego przez Sąd Rejonowy w Chodzieży nie niwelowało sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, a mogło być rozpatrywane wyłącznie w kategoriach naprawienia szkody.
3. i 4.	<p>Wydruki z systemu Furgonetka</p> <p>Oświadczenie M. M. (1) z dnia 23 marca 2022 r.</p>	<p>Brak powodów aby zakwestionować, że oświadczenie z dnia 23 marca 2022 r. pochodzi od wskazanej w nim osoby. Podobnie nie budziły wątpliwości pod względem autentyczności wydruki z systemu Furgonetka, ze screenami zawierającymi dane z ww. serwisu, dotyczące przesyłek nadanych przez oskarżonego do szeregu innych klientów niż pokrzywdzona A. G.. Niemniej jednak wykazywane nimi okoliczności nie miały znaczenia dla określenia odpowiedzialności karnej podsądnego. To bowiem, że oskarżony w okresie następującym po inkryminowanym zdarzeniu zaczął wywiązywać się z części swoich zleceń i z opóźnieniem nadsyłał zamówione obrazy klientom, nie ma żadnego wpływu na prawidłowość ustaleń faktycznych odnośnie winy i sprawstwa czynu przypisanego M. M. w zaskarżonym wyroku.</p>

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 6 kpk oraz art. 374 kpk polegająca na przeprowadzeniu rozprawy głównej pod nieobecność ustanowionego z wyboru obrońcy, który należycie usprawiedliwił swoją nieobecność, co w konsekwencji stanowiło rażące naruszenie prawa oskarżonego do obrony.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z całością akt przedmiotowej sprawy nie stwierdził by doszło w tym postępowaniu do naruszenia przez Sąd Rejonowy reguł proceduralnych wyrażonych w art. 374 kpk, czy też art. 6 kpk. Prawdą jest, że organ meriti przeprowadził w dniu 7 marca 2023 r. rozprawę pod nieobecność zarówno oskarżonego, jak i jego obrońcy adw. M. B.. Podkreślić jednak należy, że zgodnie z art. 374 § 1 kpk oskarżony ma prawo (a nie obowiązek) brania udziału w rozprawie. Podobna reguła dotyczy obrońcy podsądnego. Istnieją jedynie dwa wyjątki od ogólnej reguły wyznaczającej uprawnienie sprawcy do udziału w rozprawie, mianowicie po pierwsze obecność oskarżonego na rozprawie jest obowiązkowa w sprawach o zbrodnie (przy czym ten obowiązek odnosi się do czynności opisanych w</p>		

art. 385 i art. 386 kpk), a po drugie w przypadku kiedy przewodniczący uzna obecność oskarżonego za obowiązkową. Co istotne żaden z tych przypadków nie występował w kontrolowanej sprawie, a więc obecność oskarżonego oraz jego obrońcy w rozprawie wyznaczonej na dzień 7 marca 2023 r. była jedynie ich uprawnieniem, a nie obowiązkiem. Sąd odwoławczy zwrócił uwagę na fakt, że obrońca oskarżonego - adw. M. B. dzień przed omawianą rozprawą złożył wniosek o skierowane sprawy do postępowania mediacyjnego oraz odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 7 marca 2023 r. Obrońca oskarżonego podał w tym wniosku, że adw. M. K., który miał go zastąpić, nie może się stawić na rozprawę z uwagi na chorobę, a on sam na dzień 7 marca 2023 r. ma zaplanowane inne czynności służbowe i nie jest w stanie znaleźć kolejnego zastępcy na ten termin. Istotne jest, że opisany wyżej wniosek został rozpatrzony przez Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 7 marca 2023 r. Organ meriti słusznie zwrócił uwagę na fakt, że w aktach sprawy brak było dokumentu pełnomocnictwa substytucyjnego dla adw. M. K., a więc nie wykazano by rzeczywiście ww. miałby zastępować adw. M. B. na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Chodzieży w dniu 7 marca 2023 r. Pełnomocnictwo zostało złożone dopiero w Sądzie Okręgowym w Poznaniu na rozprawie apelacyjnej w dniu 27 listopada 2023 r. i co wysoce zastanawiające, wynika z niego, że zostało udzielone w czasie gdy adw. K. był już szósty dzień na zwolnieniu (k. 254). Znamienne jest także, że na przedstawionym zwolnieniu lekarskim adw. M. K. o jego niezdolności do pracy znajdowała się adnotacja „chory

może chodzić” i z dokumentu tego w żaden sposób nie wynikało by adw. M. K. nie mógł stawić się w sądzie. Zatem to usprawiedliwienie nieobecności i tak nie spełniało wymogów procesowych z art. 117 § 2a kpk i również na późniejszym etapie sprawy taki dokument od lekarza sądowego nie został nadesłany. Warto jeszcze podkreślić, że obrońca oskarżonego – adw. M. B. już w dniu 10 stycznia 2023 r. odebrał zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 7 marca 2023 r., a więc dysponował odpowiednią ilością czasu by tak rozplanować swoje obowiązki zawodowe aby zapewnić udział obrońcy na rozprawie w Sądzie Rejonowym w Chodzieży w dniu 7 marca 2023 r., osobiście bądź przez odpowiednio umocowanego substytutę. Trzeba tu także odnotować, że w rozprawie nie uczestniczył oskarżony, który nie mógł przecież zakładać, że wniosek o odroczenie rozprawy zostanie uwzględniony, przez co pozbawił się możliwości złożenia wyjaśnień przed Sądem I instancji. Mając na względzie te wszystkie opisane okoliczności, Sąd II instancji jako trafne ocenił stanowisko Sądu Rejonowego o uznaniu nieobecności obrońcy oskarżonego - adw. M. B. - na rozprawie wyznaczonej na dzień 7 marca 2023 r. za nieusprawiedliwioną. W powstałym układzie procesowym, nieobecność zarówno oskarżonego jak i jego obrońcy, na rozprawie w dniu 7 marca 2023 r. nie stanowiły przeszkody by tę czynność procesową przeprowadzić i to bez naruszenia reguł postępowania karnego. W związku z tym Sąd odwoławczy nie stwierdził aby zostało naruszone prawo do obrony oskarżonego, o którym mowa w art. 6 kpk. Przeciwnie

<p>stanowisko apelującego w tej kwestii było nieprzekonujące, gdyż nie wykazywało rzeczywistych uchybień w stosowaniu procedury przez Sąd Rejonowy i dlatego zarzut uznać należało za chybiony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Chodzieży do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do wydania w instancji odwoławczej orzeczenia zgodnego z wnioskiem końcowym apelacji. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła naruszenia prawa do obrony, o którym mowa w art. 6 kpk. Wobec tego nie było podstaw ani faktycznych, ani prawnych do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Chodzieży do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, oceny materiału dowodowego nieuwzględniającej w należyтым stopniu zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego w zakresie oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. M. poprzez uznanie tychże wyjaśnień za niewiarygodne, a także bezpodstawne uznanie,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	że oskarżony nigdy nie zamierzał wykonać zlecenia, mimo iż wykonywał on w przeszłości zlecenia w sposób należyty.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień w zakresie oceny dowodów, które zgłosił w apelacji obrońca oskarżonego. Sąd Rejonowy poddał bowiem rzetelnej ocenie wszystkie zgromadzone w tej sprawie dowody, zestawił ich treść ze sobą i nadał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich (bądź ich częściom), które w świetle dyrektyw z art. 7 kpk, tj. zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego na to zasługiwały. Skarżący podważał prawidłowość oceny wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego i twierdził, że winny one zostać uznane za wiarygodne w całości. Problem w tym, że skromna treściowo relacja oskarżonego przedstawiona w wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego nie znajdowała potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w tej sprawie materiale dowodowym, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonej oraz wydruków korespondencji prowadzonej przez nią z oskarżonym na portalu (...) po zamówieniu przez nią obrazu i jego opłaceniu. Podsądny podał w swoich wyjaśnieniach, że planowany termin wysyłki opóźnił się z powodu konieczności przemalunku gratisowego obrazu by pasował on jakością do obrazu zakupionego przez A. G.. Dodał jeszcze, że z uwagi na dużą ilość pracy przy	

innych zamówieniach nie był on w stanie poprawić obrazu z dnia na dzień. Jak słusznie uznał Sąd Rejonowy, wyjaśnienia te stanowiły jedynie wymówki osoby, która wprowadziła pokrzywdzoną w błąd co do warunków transakcji zakupu obrazu. Oskarżony prowadząc korespondencję z pokrzywdzoną zaledwie w kilka dni po dokonaniu przez nią zapłaty za gotowy obraz podawał co chwila inne powody przedłużającego się czasu wysyłki zamówienia, ewidentnie zwodząc A. G., później zaś zerwał kontakt i nie odbierał od niej telefonów. Kluczowe w tej sprawie jest to, czego zdaje się zupełnie nie dostrzegać obrońca, że pokrzywdzona zawarła z oskarżonym umowę sprzedaży gotowego już obrazu, który został przez podsądnego wystawiony na sprzedaż z oznaczeniem ceny (cena była podana w wiadomości) jako gotowy produkt. Pokrzywdzona nie zawarła z oskarżonym umowy o dzieło – namalowanie konkretnego obrazu według wskazań zamawiającego. Jest to bardzo istotna różnica, skoro bowiem oskarżony zaferował pokrzywdzonej gotowy produkt, a ta go zaakceptowała, wpłacając umówioną cenę, powinien on niezwłocznie wywiązać się z ciążącego na nim zobowiązania i wysłać A. G. obraz jak się umówili. Tymczasem oskarżony oszukiwał pokrzywdzoną, ciągle przesuwając w czasie termin wysyłki obrazu, podawał co chwila nowe tłumaczenia na wyjaśnienie opóźnienia z jego strony. Co jeszcze należy podkreślić, zupełnie nie przystawały one do tego, że zgodnie z pierwotną ofertą obraz miał już być namalowany i oprawiony w ramę oraz odpowiednio zabezpieczony. Za wręcz abstrakcyjne należało przy tym ocenić objaśnienie przez

oskarżonego opóźnienia w wysyłce zamówionego obrazu koniecznością przemalowania obrazu gratisowego, którego przecież pokrzywdzona nie oczekiwała, a chciała jedynie otrzymać obraz, za który zapłaciła w dniu 11 maja 2020 r. Ponadto, po analizie wyjaśnień oskarżonego i opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 23 lutego 2021 r., Sąd II instancji nie miał wątpliwości co do zachowanej u oskarżonego zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Rozpoznane przez biegłych lekarzy psychiatrów u M. M. w jednorazowym badaniu zaburzenia depresyjne i zachowania nie rzutowały na poczytalność oskarżonego. Podsumowując, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego była trafna i tak też właśnie została potraktowana przez organ odwoławczy.

Natomiast przedstawione wraz z apelacją dokumenty, w tym treść wyjaśnień M. M. w innym postępowaniu karnym w tematyce zbliżonej sprawie karnej, w żaden sposób nie wpływały na ocenę wyjaśnień oskarżonego złożonych w niniejszym postępowaniu. Obrona zamierzała poprzez te dokumenty wykazać, że oskarżony realizował zlecenia na wykonanie obrazów i wysyłał swe prace do klientów. Z kolei opóźnienia w realizacji zleceń miały wynikać z nadmiaru pracy, niewyrabiania się na czas z realizacją zamówień, cechami osobowości oskarżonego, a także jego problemami natury psychologicznej. Nie mając podstaw aby podważać tego typu okoliczności faktyczne Sąd odwoławczy ocenił je jako irrelevantne dla rozstrzygnięcia

przedmiotowej sprawy, która dotyczyła oferty sprzedaży gotowego już obrazu. Obraz ten miał być już namalowany i jako taki został on zaofiarowany pokrzywdzonej A. G., te wszystkie trudności, o jakich oskarżony mówił w postępowaniu przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Wola w Warszawie nie mogły wpłynąć na proces wysyłki przedmiotowego obrazu do pokrzywdzonej, która już w dniu 11 maja 2020 r. za niego zapłaciła. Przecież oskarżony nie informował pokrzywdzonej o rzeczywistej sytuacji, a ta wskazywała dobitnie, że żadnego namalowanego obrazu zakupionego przez pokrzywdzoną nie było. Podobnie bez znaczenia było to, że innym klientom oskarżony wysłał zamówione przez nich obrazy (choć jak deklarował czynił to z opóźnieniem) albowiem tego konkretnego obrazu zamówionego przez A. G. jako obraz gotowy, oskarżony nigdy nie wysłał. Analiza przedstawionego w postępowaniu odwoławczym dokumentu nadania przesyłki zawierającej obraz (...), a dokładniej zapoznanie się z historią tej przesyłki przez Sąd Okręgowy, doprowadziło do ustalenia, że obraz ten nigdy nie został do pokrzywdzonej wysłany. Etykieta wygenerowana przez oskarżonego w systemie Furgonetka została anulowana przed nadaniem przesyłki. Prawdą jest, że oskarżony zwrócił A. G. pieniądze zapłacone przez nią w dniu 11 maja 2020 r. za obraz, jednakże uczynił to po ponad 3 latach i to zaledwie jeden dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy. Wobec tego zachowanie to nie miało wpływu na prawidłowość ustaleń Sądu Rejonowego co do winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie słusznie przypisanego mu w

zaskarżonym wyroku przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Marka Mosionka od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie potwierdziło żadnych nieprawidłowości w procesie oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy. W szczególności trafna była odmowa uznania wiarygodności całości wyjaśnień M. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym (oskarżony w postępowaniu przed Sądem I instancji był nieobecny i przez to nie składał wyjaśnień). Wyjaśnienia z innej sprawy, dopuszczone przez Sąd II instancji na wniosek apelującego obrońcy, nie miały zaś znaczenia dla ukształtowania odpowiedzialności karnej oskarżonego M. M. w przedmiotowym postępowaniu. Nie było więc podstaw do wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał obrońca, tj. wyroku reformatoryjnego, uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk przez niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania i	# zasadny # częściowo zasadny

	<p>doświadczeniem życiowym oraz zupełnie dowolne, ustalone wbrew ujawnionym dowodom założenie, iż zachowanie oskarżonego w postaci niewysłania A. G. obrazu wypełnia znamiona czynu zabronionego, co jest wynikiem zupełnego pominięcia faktu, że opóźnienie to spowodowane było ilością zamówień, brakiem organizacji po stronie oskarżonego, jego cechami osobowościowymi oraz koniecznością przemalowania dodatkowego obrazu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena wyjaśnień oskarżonego prowadzi do wniosku przeciwnego.</p>	# niezasadny
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten chociaż został zakatalogowany przez obrońcę jako obraza przepisów postępowania to w rzeczywistości jest on zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ za jego pośrednictwem apelujący podważał prawidłowość ustalenia, że zachowanie oskarżonego z dnia 11 maja 2020 r. wyczerpywało wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Warto tu jeszcze dodać, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości</p>		

logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 84/22, Lex nr 3577092). Istotne w kontekście przytoczonych reguł jest to, że obrońca oskarżonego nie zdołał wykazać żadnych nieprawidłowości w procesie oceny dowodów, w szczególności nie przekonał organu odwoławczego o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego złożonych w tym postępowaniu. Podobnie nietrafione było stanowisko o błędnym ustaleniu, że oskarżony w chwili zawierania z pokrzywdzoną A. G. umowy sprzedaży gotowego obrazu nie miał zamiaru wprowadzenia jej w błąd co do woli i zamiaru dostarczenia zaoferowanego obrazu i nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Stanowisko zaprezentowane w apelacji było sprzeczne z wiarygodnym materiałem zgromadzonym w tej sprawie, z którego jasno wynikało że M. M. celowo wprowadził pokrzywdzoną w błąd by doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i uzyskania w tej sposób korzyści majątkowej dla siebie. Powtórzyć jeszcze raz trzeba, że pokrzywdzona przyjęła ofertę zakupu gotowego obrazu o wymiarach 100 cm x 70 cm, który został przez podsądnego wystawiony na portalu (...), a cena została uzgodniona w trakcie korespondencji z pokrzywdzoną prowadzonej przez ten portal. Wobec tego wszystkie argumenty

podawane przez obronę tłumaczące opóźnienie w realizacji zamówień przez oskarżonego były irrelewantne z punktu widzenia tej sprawy. Podejmując decyzję o zakupie tego konkretnego obrazu pokrzywdzona była przekonana, że jest on gotowy, odpowiednio zabezpieczony i umieszczony w ramie, o czym dobitnie świadczy korespondencja z oskarżonym zaraz po wpłacie pieniędzy za obraz. Tymczasem, jak wynika z materiału dowodowego, takiej pracy gotowej do wysyłki nie było, co oskarżony zataił przed pokrzywdzoną i w kolejnych kierowanych do niej wiadomościach zwodził ją, powołując się na coraz to nowe przeszkody mające rzekomo uniemożliwić mu wysłanie obrazu. Jeśli podsądny miałby dobre zamiary, nie pobrałby pieniędzy skoro nie wiedział czy i ewentualnie kiedy wyrobi się z tym konkretnym zamówieniem. Ustalone zaś jego zachowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy bez wątpienia wyczerpywało wszystkie znamiona przestępstwa oszustwa usankcjonowanego w art. 286 § 1 kk. Jest przy tym pewnym, że gdyby pokrzywdzona M. G. wiedziała jak rzeczywiście wygląda sytuacja jej zamówienia, na 100 % nie wpłaciłaby oskarżonemu pieniędzy na tak niekorzystnych dla siebie warunkach. Warto zwrócić dodatkowo uwagę na fakt, że oskarżony pomimo upływu blisko 3 lat od dnia zapłaty przez pokrzywdzoną kwoty 950 zł nie wysłał do A. G. zamówionego obrazu, a w końcu oddał jej pieniądze. To następcze zachowanie również potwierdza prawidłowość ustalenia Sądu Rejonowego, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona z art. 286 § 1 kk. Żadnego wpływu na prawidłowość

<p>tych ustaleń nie ma fakt, że dzień przed rozprawą wyznaczoną na 7 marca 2023 r. przed Sądem Rejonowym w Chodzieży, podsądny w końcu zwrócił A. G. kwotę 950 zł. Podsądny uczynił to po upływie bardzo długiego okresu czasu, stojąc przed możliwością wydania wobec niego wyroku skazującego, a więc uczynił to celowo by mieć argument na swoją obronę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku o wydanie wyroku reformatoryjnego z uwagi na bezzasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Obrońca oskarżonego nie wykazał żadnych nieprawidłowości w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy. Podobnie wszystkie ustalenia faktyczne, w tym w szczególności te dotyczące zamiaru, zostały przez organ odwoławczy uznane za trafne. W kontroli odwoławczej nie stwierdzono zatem żadnych powodów do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w całości była niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego M. M., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd Okręgowy objął kontrolą instancyjną także wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności i choć z pewnością kara w tym wymiarze jest surowa jednak nie była nadmierna ani rażąco dotkliwa. Do takich wniosków Sąd odwoławczy doszedł po uwzględnieniu wszystkich, licznie występujących po stronie sprawcy okoliczności niekorzystnych, w tym głębokiej ignorancji przepisów chroniących cudze mienie, wymyślnych sposobów wprowadzania pokrzywdzonej w błąd oraz powtarzalności tego typu karalnych zachowań, w tym popełnienia przypisanego mu w tej sprawie czynu zabronionego w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Jak już wyżej wskazano, zwrócenie pokrzywdzonej wpłaconej na obraz kwoty w dniu 6 marca 2023 r., zatem po upływie niespełna 3 lat od popełnienia oszustwa, w przeddzień rozprawy głównej, oceniono jako próbę oskarżonego podratowania swojej sytuacji w procesie karnym. Był to zdecydowanie wymuszony gest osoby zagrożonej karą a nie szczerą chęć naprawienia szkody. Ta okoliczność zatem została należycie odczytana i uwzględniona przy wyrokowaniu przez Sąd I instancji.</p>	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty procesu zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują m.in.: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na względzie powyżej przytoczone przepisy, Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego M. M. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł (ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism), co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto, na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł. Sąd Okręgowy w tym wypadku nie stwierdził podstaw z art. 624 § 1 kpk do zwolnienia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów postępowania odwoławczego. Obrona także nie wykazała, iż poniesienie tych należności (łącznie 200 zł) byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonego ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.</p>

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak